

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 706

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 21 octombrie 2009

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.166 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	2-3	Decizia nr. 1.184 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	9-10
Decizia nr. 1.169 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	4-5	Decizia nr. 1.185 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă	10-11
Decizia nr. 1.176 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278, art. 278 ¹ , art. 363—365 și art. 385 ³ din Codul de procedură penală	5-6	Decizia nr. 1.197 din 24 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. e) și alin. 4 din Codul de procedură penală	12
Decizia nr. 1.180 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 ¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	7-8	Decizia nr. 1.198 din 24 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal	13-14
Decizia nr. 1.181 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 din Codul penal	8-9	Decizia nr. 1.201 din 24 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal.....	14-15
		Decizia nr. 1.206 din 24 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 ¹ alin. 2 din Codul penal.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.166

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul București — Secția a VI-a comercială în Dosarul nr. 45.219/3/2008.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, deoarece dispozițiile art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 nu asimilează judecătorul delegat unei instituții de sine stătătoare, ci doar conferă acestuia atribuții speciale reglementate de lege, atribuții ce se desfășoară sub autoritatea tribunalului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 45.219/3/2008, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat, din oficiu, Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind anularea unei încheieri pronunțate de judecătorul delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, Tribunalul București — Secția a VI-a comercială arată că dispozițiile art. 37 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale sunt neconstituționale, deoarece „instituția judecătorului delegat nu este o instanță judecătorească” în sensul prevăzut de art. 126 alin. (1) din Constituție, „în măsura în care se apreciază că aceasta înfăptuiește, în exercitarea atribuțiilor sale, un act de justiție”. Se susține, în acest sens, că judecătorul delegat nu realizează un act de justiție, atribuțiile sale, de natură administrativă, putând fi îndeplinite de funcționari, astfel cum este caracteristic unui stat de drept guvernat de principiul separației puterilor. În majoritatea statelor europene, Registrul Comerțului este ținut de grefele de pe lângă Tribunale, iar atribuțiile sale sunt apreciate ca administrative și se realizează de funcționari și grefieri, controlul de legalitate fiind realizat de instanțe, dacă se formulează plângeri sau contestații. În plus, munca administrativă de la Registrul comerțului afectează timpul rezervat actelor de justiție efectivă. Dispozițiile

art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 încalcă același text constituțional și „în măsura în care se interpretează că numai judecătorii unei secții din cadrul Tribunalului trebuie să efectueze controlul de legalitate la Registrul Comerțului.” Ar trebui să fie suficientă condiția ca judecătorul delegat să aparțină tribunalului, fără a fi necesară, în plus, și aceea a apartenenței lui la o anumită secție a respectivei instanțe, deoarece, dacă se apreciază că judecătorul delegat realizează un act de justiție, atunci acest act se realizează de instanța judecătorească, adică de Tribunal în întregul său, nu de o secție de judecători, care nu poate avea semnificația de „instanță”.

Cât privește invocarea prevederilor art. 11 alin. (2) din Constituție, instanța de judecată face referire la jurisprudența Curții Europene de Justiție, care, în calitate de „acte adoptate de instituțiile europene”, este obligatorie pentru România prin efectul Actului de Aderare la Uniunea Europeană. Se afirmă, astfel, că „există decizii ale Curții Europene de Justiție în care se demonstrează analogic cu alte organe de natură administrativă că judecătorul român delegat la Registrul Comerțului nu reprezintă o instanță de judecată, deoarece are atribuții administrative (*C 61/65, Vaassen; C 17/00, de Coster*): judecătorul delegat nu conduce o procedură contradictorie, nu emite hotărâri obligatorii și nu soluționează un litigiu propriu-zis.” Mai mult, judecătorul delegat nu are drepturile pe care le are o instanță de judecată, de pildă nu poate adresa Curții Europene de Justiție o întrebare preliminară și nu poate invoca excepția de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, consideră că dispozițiile art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale. Potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 26/1990, oficiile registrului comerțului se organizează în subordinea Oficiului Național al Registrului Comerțului și funcționează pe lângă fiecare tribunal. Rolul tribunalului constă în controlul legalității operațiunilor specifice de înregistrare a comercianților, efectuate de oficiile registrului comerțului. Judecătorii cu atribuții la Oficiul Registrului Comerțului sunt delegați de președinții tribunalelor și îndeplinesc o funcție publică, de interes general. Desfășurându-și activitatea sub autoritatea tribunalului, judecătorul delegat nu poate fi considerat instanță de sine stătătoare, ci un judecător cu anumite atribuții speciale în materia Registrului Comerțului, pe care le dobândește prin numirea sa de către președintele instanței în această funcție. Dispozițiile art. 11 alin. (2) din Constituție, invocate, nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, având următoarea redactare: „(1) *Controlul legalității actelor sau faptelor care, potrivit legii, se înregistrează în registrul comerțului se exercită de justiție printr-un judecător delegat.*

(2) *La începutul fiecărui an judecătoresc, președintele tribunalului va delega la oficiul registrului comerțului unul sau mai mulți judecători ai tribunalului.*”

Dispozițiile constituționale invocate sunt cele ale art. 11 alin. (2) potrivit cărora tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern, în acest sens fiind indicată jurisprudența Curții de Justiție a Comunității Europene (cauzele C61/65, *Vaassen* și C 17/00, *de Coster*) și ale art.126 alin.(1) conform cărora justiția se realizează prin Înalta Curtea de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională observă că în prezenta cauză este invocată, din prisma prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea fundamentală, jurisprudența Curții de Justiție a Comunității Europene, respectiv cauzele C 61/65, *G. Vaassen-Göbbels v. Management of the Beamtenfonds voor het Mijnbedrijf* și *C 17/00 François De Coster v. Collège des bourgmestres et échevins de Watermael-Boitsfort*. Curtea constată că aceste cauze reprezintă exemple în care Curtea de Justiție a Comunității Europene a interpretat, în contextul art. 234 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, noțiunea de „instanță judecătorească” competentă să i se adreseze cu un recurs preliminar, stabilind în acest sens câteva cerințe specifice de delimitare a acestui concept față de alte noțiuni utilizate ce definesc diferite organisme în dreptul intern al statelor membre. Aceste criterii (organ stabilit de lege, apartenența sa față de una dintre puterile de stat, caracter permanent, jurisdicție obligatorie, procedură contradictorie, aplicarea dreptului, independența) se circumscriu însă sferei dreptului aplicat de Curtea de la Luxemburg, și anume dreptului comunitar, și nu dreptului intern. Așa fiind, la examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională nu poate avea în vedere criteriile de determinare a unei instanțe judecătorești pe care le utilizează, în activitatea sa, Curtea de Justiție a Comunității Europene.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul București — Secția a VI-a comercială în Dosarul nr. 45.219/3/2008.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

În ceea ce privește conceptul de „instanță judecătorească” în dreptul național, acesta este definit la nivel constituțional de art. 126 din Legea fundamentală. Instanțele judecătorești care înfăptuiesc justiția în numele legii sunt, pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — nominalizată expres de norma fundamentală —, „celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, adică, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judecătorească: curțile de apel, tribunalele, tribunalele specializate, instanțele militare și judecătoriile.

În acest context, Curtea constată că dispozițiile art. 37 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale — criticate pentru neconstituționalitate — conferă judecătorului delegat competența de a exercita controlul legalității actelor sau faptelor care, potrivit legii, se înregistrează în registrul comerțului. Controlul legalității este exercitat, potrivit alin. (1) al art. 37, **de justiție**, prin intermediul unuia sau a mai multor judecători ai tribunalului pe care președintele respectivei instanțe îi delegă la oficiul registrului comerțului în scopul îndeplinirii acestei competențe specializate. Delegarea unui judecător de la o instanță de judecată, în speță tribunal, la oficiul registrului comerțului nu neagă atributul acelei instanțe judecătorești de reprezentant al autorității judecătorești investite prin Constituție cu înfăptuirea justiției.

De altfel, cu privire la aceeași problemă, a judecătorului delegat, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 366 din 17 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 29 aprilie 2009. Cu acel prilej Curtea a conchis, pentru argumentele acolo expuse, că „activitatea desfășurată de judecătorul delegat potrivit art. 6 din Legea nr. 26/1990 nu poate fi considerată o activitate de jurisdicție specifică unei instanțe extraordinare și nu contravine, în consecință, prevederilor art. 126 alin. (1) și (5) din Constituție.” Dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 cuprind reglementări cu privire la încheierea judecătorului delegat, competența acestuia în materia înregistrării în registrul comerțului, înmatriculării și a oricăror alte înregistrări în registrul comerțului, recursul, procedura recursului și instanța superioară competentă. Aceleași dispoziții de principiu se regăsesc și la art. 60 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.

Cât privește susținerea instanței de judecată care a ridicat din oficiu prezenta excepție de neconstituționalitate, potrivit căreia judecătorul delegat nu poate invoca excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, dimpotrivă, acest lucru este admisibil, în acest sens pronunțând Decizia nr. 1.054 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.169

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Nicolae-Octavian Curelea în Dosarul nr. 1.993/337/2008 al Judecătoriei Zalău.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile Legii fundamentale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.993/337/2008, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție invocată de Nicolae-Octavian Curelea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, utilizând sintagma „în a cărei circumscripție **a fost săvârșită fapta**”, stabilesc că cel care promovează plângere contravențională recunoaște tacit săvârșirea faptei, ceea ce este de natură să încalce principiile statului de drept și caracterul echitabil al judecății. Ca urmare, petentului i se recunoaște doar posibilitatea de a cere instanței anularea procesului-verbal pentru motive de formă a actului de constatare a contravenției sau de netemeinicie în drept a sancțiunii contravenționale, ori de a solicita modificarea întinderii sancțiunii raportat la pericolul social al faptei, săvârșirea faptei reținute în sarcina sa fiind însă o prezumție pe care instanța ar trebui să o rețină prin efectul înseși al promovării cererii petentului. Se mai susține că textele de lege criticate încalcă liberul acces la justiție și dreptul la apărare, deoarece creează un obstacol considerabil pentru cetățenii care nu locuiesc în raza teritorială unde s-a produs fapta, determinând cheltuieli financiare și timp irosit cu deplasarea petentului la instanța de judecată. Se creează astfel premisele unui tratament

discriminatoriu între cetățeni și, respectiv, între justițiabili persoane private și stat.

Judecătoria Zalău apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia instanței, stabilirea, prin norme legale, a unei anumite competențe, nu poate fi interpretată ca un factor de natură a aduce atingere dreptului persoanei la un proces echitabil. Totodată, se arată că posibilitatea recunoscută de lege persoanelor care au fost sancționate contravențional de a contesta procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției nu echivalează cu recunoașterea tacită a săvârșirii faptei de către aceștia.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, precum și cele ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimit de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”;

— Art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: *„Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.”*

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind liberul acces la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea pentru toți a justiției. Se invocă și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Simpla desemnare a unei persoane ca fiind contravenient nu înseamnă și stabilirea vinovăției sale. Tot astfel, utilizarea de către legiuitor a sintagmei „*a fost săvârșită fapta*”, în cadrul unei norme privind competența instanțelor de judecată, nu are semnificația unei înfrângeri a prezumției de nevinovăție sau a vreunei limitări a accesului la justiție al persoanei contraveniente. Potrivit art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, „*administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal*”, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra

măsurii confiscării. Este evident așadar că probatoriul administrat vizează deopotrivă legalitatea actului contestat și temeinicia acestuia, fără vreo limitare a apărărilor pe care petentul le poate face în cadrul plângerii contravenționale.

În ceea ce privește criticile referitoare la pretinsa încălcare a liberului acces la justiție și a dreptului la apărare, motivate prin aceea că se creează un obstacol considerabil pentru cetățenii care nu locuiesc în raza teritorială unde s-a produs fapta, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 1.029 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 7 august 2009, a cărei soluție de respingere a excepției de neconstituționalitate, precum și considerentele care au fundamentat-o se mențin, întrucât nu au intervenit elemente noi.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Nicolae-Octavian Curelea în Dosarul nr. 1.993/337/2008 al Judecătorei Zalău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.176

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278, art. 278¹, art. 363—365 și art. 385³ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278, art. 278¹, art. 363—365 și art. 385³ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 187/44/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 187/44/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278, art. 278¹, art. 363—365 și art. 385³ din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât termenul de declarare a căii de atac (în speță, a recursului) nu curge de la același moment de timp pentru toți participanții la procesul penal. Arată că partea interesată este lipsită de posibilitatea de a face o analiză obiectivă în legătură cu declararea căii de atac în condițiile în care nu are cunoștință de considerentele hotărârii instanței de judecată.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278, art. 278¹, art. 363—365 și art. 385³ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 187/44/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278 — „*Plângerea contra actelor procurorului*”, art. 278¹ — „*Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteri în judecată*”, art. 363 — „*Termenul de declarare a apelului*”, art. 364 — „*Repunerea în termen*”, art. 365 — „*Apelul peste termen*” și ale art. 385³ — „*Termenul de declarare a recursului*” din Codul de procedură penală.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 126 referitoare la instanțele judecătorești, precum și ale art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției solicită, în realitate, modificarea soluției legislative criticate, în sensul ca termenul de declarare a căii de atac (în speță, a recursului) să curgă de la același moment de timp pentru toți participanții la procesul penal. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.180

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 2.377/296/2009 al Judecătoria Satu Mare.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.377/296/2009, **Judecătoria Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.** Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, cu ocazia soluționării unei cereri formulate în temeiul art. 9 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, având ca obiect înlocuirea amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța susține că prevederile art. 39¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care condiționează înlocuirea amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității de consimțământul expres al contravenientului, constituie „o reluare a dispozițiilor art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001”, cu privire la care Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.354/2008, constatând că sintagma „cu acordul acestuia” din cuprinsul art. 9 alin. (5) din ordonanță încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căroră: „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*” Astfel, instanța de judecată consideră că „aceleași rațiuni care au determinat Curtea Constituțională să aprecieze că sintagma «cu acordul acestuia» din art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 este neconstituțională conduc la concluzia că și sintagma «dacă există acordul expres al acestuia» din art. 39¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 este neconstituțională”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 39¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt neconstituționale. În acest sens, arată că aplicarea sancțiunii obligării la prestarea unei activități în folosul comunității este condiționată de acordul contravenientului, ceea ce lipsește de eficiență sancțiunea aplicată pentru comiterea unei fapte antisociale, cu consecința încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală. Menționează că prin Decizia nr. 1.354/2008 Curtea Constituțională a constatat că sintagma „cu acordul contravenientului”, în ceea ce privește prestarea unei munci în folosul comunității, este neconstituțională.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, introduse prin Legea nr. 352/2006 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 25 iulie 2006, având următorul cuprins: „*În cazul în care contravenientul, citat de instanță, nu a achitat amenda în termenul prevăzut la alin. (1), instanța procedează, dacă există acordul expres al acestuia, la înlocuirea amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității pe o durată maximă de 50 de ore, iar pentru minori începând cu vârsta de 16 ani, de 25 de ore.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căroră, „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta a fost ridicată de instanța de judecată cu ocazia soluționării unei cereri formulate de organul din care face parte agentul constator, în temeiul art. 9 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, având ca obiect înlocuirea amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității. Or, în ipoteza avută în vedere de legiuitor în cuprinsul art. 39¹ din ordonanță contravenientul este cel care sesizează instanța în circumscripția căreia s-a săvârșit contravenția în vederea înlocuirii amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității. În aceste condiții, dispozițiile art. 39¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu au legătură cu soluționarea cauzei, în înțelesul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 2.377/296/2009 al Judecătoria Satu Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.181

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 din Codul penal, excepție ridicată de Madadi Rouzbeh Sirehdjini în Dosarul nr. 3.270/196/2007 al Judecătoria Brăila.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.270/196/2007, **Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Madadi Rouzbeh Sirehdjini cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 182 din Codul penal.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile art. 182 din Codul penal, referitoare la infracțiunea de vătămare corporală gravă, încalcă egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil, întrucât instituie un tratament sancționator discriminatoriu între inculpații care intră sub incidența acestui text de lege și cei acuzați de săvârșirea infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 180 și 181 din Codul penal.

Judecătoria Brăila consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate de autor. Mai mult, apreciază că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în scopul vădit al tergiversării soluționării cauzei.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 182 din Codul penal sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 182 din Codul penal, modificate prin Legea nr. 169/2002 privind modificarea și completarea Codului penal, a Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 18 aprilie 2002, având următorul cuprins: „*Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.*”

Dacă fapta a produs vreuna din următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 10 ani.

Când fapta a fost săvârșită în scopul producerii consecințelor prevăzute la alin. 1 și 2, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Tentativa faptei prevăzute în alin. 3 se pedepsește.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că susținerile autorului excepției referitoare la

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 din Codul penal, excepție ridicată de Madadi Rouzbeh Sirehdjini în Dosarul nr. 3.270/196/2007 al Judecătoriei Brăila.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.184

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Ciprian Asaftei în Dosarul nr. 1.035/243/2009 al Judecătoriei Hunedoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, menționând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.035/243/2009, **Judecătoria Hunedoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Ciprian Asaftei într-un dosar având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 136 din Constituția României prin faptul că se aduce o gravă atingere dreptului de proprietate privată, întrucât, în ipoteza în care cererea de suspendare a executării silite ar fi respinsă, prerogativele aferente dreptului în discuție sunt în mod nejustificat afectate. Autorul consideră că s-ar impune ca suspendarea executării silite să opereze de drept fie și numai în cazul în care prin executare sunt lezate drepturile terților.

Judecătoria Hunedoara și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Ciprian Asaftei în Dosarul nr. 1.035/243/2009 al Judecătoriei Hunedoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.185

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Friedsam Detlef Udo prin mandatarul Corneliu Alexandru Tanco în Dosarul nr. 195.1/85/2007 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, ce au următorul conținut: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*”

Autorul consideră că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 136 privind proprietatea din Constituția României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul cere, de fapt, modificarea prevederilor legale, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”

La apelul nominal se prezintă Corneliu Alexandru Tanco, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Corneliu Alexandru Tanco a cerut admiterea excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, menționând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 195.1/85/2007, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Friedsam Detlef Udo prin mandatar Corneliu Alexandru Tanco într-un dosar având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale atacate încalcă dreptul la apărare prin faptul că se interzice mandatarului, care nu este avocat, să pună concluzii în fața instanței. De asemenea, în opinia autorului, se mai încalcă și dreptul la liberă exprimare.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următorul conținut: *„Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat, cu excepția consilierului juridic care, potrivit legii, reprezintă partea.”*

Se susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 24 privind dreptul la apărare, art. 30 alin. (1) privind libertatea de exprimare și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți din Constituția României.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Friedsam Detlef Udo prin mandatarul Corneliu Alexandru Tanco în Dosarul nr. 195.1/85/2007 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor legale atacate prin raportare la critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 726 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 7 decembrie 2006, Curtea a constatat că dispozițiile legale atacate sunt constituționale, reținând că reprezentarea părților într-un proces prin mandatar, care poate fi avocat ori altă persoană cu sau fără pregătire juridică, este una dintre modalitățile prin care Codul de procedură civilă asigură accesul liber la justiție, precum și exercitarea dreptului la apărare al părților, drepturi fundamentale prevăzute de art. 21, respectiv de art. 24 din Constituție. Restricția mandatarului care nu are calitatea de avocat de a pune concluzii orale în instanță nu constituie o împiedicare a accesului liber la justiție, întrucât partea însăși poate participa la dezbateri și poate pune concluzii înaintea instanței de judecată, iar mandatarul are posibilitatea să formuleze cereri, să propună probe în tot cursul procesului, precum și să depună concluzii scrise.

De asemenea, Curtea a reținut că posibilitatea reprezentării părții prin mandatar este prevăzută doar de art. 67 și 68 din Codul de procedură civilă, care stabilesc condițiile de exercitare a acestui mandat. Aceste condiții, precum și limitele în care poate fi exercitat mandatul, inclusiv posibilitatea mandatarului de a pune sau nu concluzii în instanță în numele părții, reprezintă opțiuni ale legiuitorului, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește regulile privind procedura de judecată.

Față de cele arătate, Curtea constată că dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă sunt în concordanță cu prevederile constituționale privind dreptul la apărare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, întrucât nu s-a reținut restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Cu privire la dispozițiile art. 30 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.197

din 24 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. e) și alin. 4 din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Iuliana Nedelcu — procuror
 Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. e) și alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Gîtu în Dosarul nr. 1.235/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.235/110/2009, **Tribunalul Bacău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 394 alin. 1 lit. e) și alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vasile Gîtu în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 129, deoarece vizează numai hotărârile definitive care au soluționat fondul cauzei. Așa fiind, hotărârile care, deși definitive și irevocabile, nu au vizat fondul litigiului sunt exceptate de la control pe calea revizuirii, chiar dacă în virtutea art. 278¹ din Codul de procedură penală s-au emis sentințe care, în opinia autorului, nu se pot concilia.

Tribunalul Bacău — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. e) și alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Gîtu în Dosarul nr. 1.235/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
 prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 394 alin. 1 lit. e) și alin. 4 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Cazurile de revizuire*, care au următorul conținut: „*Revizuirea poate fi cerută când: [...]*

e) când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia. [...]

În cazul prevăzut la lit. e), toate hotărârile care nu se pot concilia sunt supuse revizuirii.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta nu se întemeiază pe contrarietatea dispozițiilor legale atacate cu prevederile ori principiile constituționale, ci vizează aspecte ce țin de domeniul autorității legiuitoare, în sensul modificării și completării prevederilor legale. O omisiune de reglementare de felul aceleia invocate de către autorul excepției nu ar putea fi remediată pe calea contenciosului constituțional, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță „*fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pe de altă parte, critica autorului excepției vizează și aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii. Or, problema supusă controlului a fost soluționată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite în ședința din 19 martie 2007, când, prin Decizia nr. XVII, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 17 iulie 2008, a admis recursul în interesul legii și a stabilit că cererea de revizuire îndreptată împotriva unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b) din Codul de procedură penală este inadmisibilă. În acest sens, statuând cu valoare de principiu, a fost admis ulterior un alt recurs în interesul legii, prin care s-a stabilit că o cerere de revizuire care se întemeiază pe alte motive decât cazurile prevăzute de art. 394 din Codul de procedură penală este inadmisibilă. [Decizia nr. LX (60) din 24 septembrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008].

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.198

din 24 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Laszlo Csata în Dosarul nr. 1.275/234/2008 al Judecătoriei Gheorgheni și de Gheorghe Lazăr în Dosarul nr. 1.492/55/2009 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 933D/2009 și nr. 1.646D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.646D/2009 la Dosarul nr. 933D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 19 februarie 2009 și 17 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.275/234/2008 și nr. 1.492/55/2009, **Judecătoria Gheorgheni și Judecătoria Arad — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 281 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Laszlo Csata și Gheorghe Lazăr.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 73 alin. (1) și art. 115 alin. (1) și solicită Curții Constituționale să se pronunțe cu privire la identificarea legii speciale aplicabile pentru fapta prevăzută de art. 281 din Codul penal. De asemenea, art. 115 alin. (1) din Legea fundamentală consfințește împrejurarea în care Parlamentul nu poate adopta decât o singură lege specială — legea prin care Guvernul este abilitat pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice. Prin urmare, legea specială invocată de art. 281 din Codul penal nu poate fi Legea nr. 51/1995, pentru că legea avocaturii este o lege organică, nu specială.

Judecătoria Gheorgheni opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Arad — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), al art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281 din Codul penal — *Exercitarea fără drept a unei profesii*, care au următorul conținut:

„Exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație, ori exercitarea acestora în alte condiții decât cele legale, dacă legea specială prevede ca săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 49 din 13 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 16 mai 2001, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, statuând că „incriminarea și sancționarea faptelor de exercitare fără drept a unor profesii sau activități, pentru care se cere o anumită pregătire și, în consecință, sunt supuse autorizării, exprimă necesitatea apărării unor valori sociale de o importanță deosebită, inclusiv viața și integritatea fizică și psihică ale persoanei, precum și interesele patrimoniale ale acesteia. Societatea nu poate îngădui ca anumite profesii, precum aceea de medic, de farmacist sau de stomatolog, să fie practicate de persoane fără calificare și fără răspunderea necesară în caz de urmări periculoase ori păgubitoare. Nu pot fi, de exemplu, tolerați electricieni instalatori care efectuează lucrări de instalații electrice fără să aibă pregătirea și, mai ales, răspunderea pe care o astfel de activitate o presupune. Faptul că aceleași cerințe, cu aceleași consecințe juridice, au fost impuse și profesiei de avocat este o opțiune a legiuitorului, determinată, astfel cum s-a mai arătat, de o anumită oportunitate, care intră în activitatea de legiferare a Parlamentului.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Laszlo Csata în Dosarul nr. 1.275/234/2008 al Judecătoriei Gheorgheni și de Gheorghe Lazăr în Dosarul nr. 1.492/55/2009 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.201

din 24 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Teodorescu în Dosarul nr. 1.385/90/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției și partea Societatea Comercială „Transolt” — S.R.L. Călimănești au depus la dosar note scrise.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.385/90/2008, **Tribunalul Vâlcea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 5 din Codul penal**, excepție ridicată de Gheorghe Teodorescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3), deoarece, în detrimentul procesului echitabil, prin folosirea sintagmei „consecințe deosebit de grave” este tratat în mod diferit față de ceilalți participanți.

Tribunalul Vâlcea — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 5 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 709 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 7 noiembrie 2006, Curtea a statuat că „incriminarea mai severă a infracțiunii de înșelăciune care a avut consecințe deosebit de grave, prin asemenea consecințe înțelegându-se, potrivit art. 146 din Codul penal, „o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de

gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice”, dă expresie politicii penale a statului și nu aduce atingere, sub niciun aspect, egalității în drepturi sau dreptului părților la un proces echitabil. Astfel, acest text de lege nu consacră niciun privilegiu sau discriminare și totodată nu cuprinde nicio normă de natură a împiedica pe cel în cauză să își angajeze ori să i se desemneze din oficiu un apărător, să administreze orice probe în apărarea sa, inclusiv în

circumstanțiere, să exercite căile de atac prevăzute de lege și să formuleze cereri în fața instanțelor judecătorești și, în general, să se prevaleze de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Teodorescu în Dosarul nr. 1.385/90/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

Definitiv și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.206

din 24 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ alin. 2 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Iuliana Tănase în Dosarul nr. 15.189/299/2007 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 15.189/299/2007, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215¹ alin. 2 din Codul penal**, excepție ridicată de Iuliana Tănase în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și (12), art. 73 alin. (3) lit. h), art. 11 și 20, precum și ale art. 6 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu satisfac exigențele de previzibilitate și accesibilitate ale normei de incriminare, făcând trimitere sub aspectul definiției consecințelor deosebit de grave la norma generală cuprinsă în art. 146 din Codul penal.

Tribunalul București — Secția a II-a penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215¹ alin. 2 din Codul penal — *Delapidarea*, care au următorul conținut: „*În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 534 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 5 iunie 2009, Curtea a statuat „că reglementarea cuprinsă în art. 146 din Codul penal este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni, cum ar fi, spre exemplu, furtul calificat, tâlhăria, înșelăciunea, delapidarea sau distrugerea calificată. Susținerile referitoare la caracterul inadecvat al criteriului valoric care determină înțelesul expresiei *consecințe deosebit de grave*, deși pot fi reale în condiții de devalorizare a monedei naționale, nu pot fi reținute. Modificarea conținutului unei norme juridice, în sensul adaptării ei la

realitățile sociale, este o prerogativă exclusivă a autorității legislative în lumina dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că art. 215¹ alin. 2 din Codul penal nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și nici pe cele ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție.

Nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a art. 23 alin. (12) din Constituție, deoarece dispozițiile criticate sunt în deplină concordanță cu regula constituțională potrivit căreia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.

În sfârșit, Curtea constată că textul legal criticat oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia i se adresează să înțeleagă care sunt faptele incriminate de legiuitor. În speță, fiind vorba despre forma calificată a infracțiunii de delapidare, conduita incriminată constă, conform art. 215¹ alin. 1 din Codul penal, în *însușirea, folosirea sau traficul, de către un funcționar, în interesul sau ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează*, elementul material al laturii obiective a infracțiunii reglementate fiind, prin urmare, clar circumstanțiat de legiuitor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Iuliana Tănase în Dosarul nr. 15.189/299/2007 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 434288